

at vi nu have Udsigt til at faae en tilfredsstillende Lov for Søværnet; thi det er jo en Ting, der er afgjort, som jeg nu ikke har nogen Grund til at komme tilbage til, men jeg mener, at det var et stort Held ogsaa for den Lov, vi nu behandle. Ved en saadan Sammentobling af de to Lovforslag, vilde jo Forholdet være blevet det, at paa en vis Maade det Hele var blevet til een Lov, en Forsvarslov, baade gjeldende Forsvaret tilføs og Forsvaret tillands, og det turde have vist sig gennem Erfaringerne her i vort konstitutionelle Liv, at jo mere omfattende de Love ere, som foreligge os, jo vanskelige er det at føre dem igjennem. Det ligger jo forøvrigt i og for sig i Sagens Natur; det vil altid være langt lettere at føre Reformen igjennem paa enkelte bestemte Punkter end at fordre Alt gjennemsført paa eengang. Jeg betragter det derfor allerede af denne Grund som særdeles heldigt, at vi nu ere ude over det ene af de to Spørgsmaal, som, hvad Forsvarsvæsenet angaar, har ligget for os her iaar, og at vi kun have det andet tilbage. Jeg skal som Sidebemærkning endnu udtale som Noget, der vilde være overordentlig heldigt — jeg veed, det er umuligt at udføre det —, om man kunde dele den Lov, som nu ligger for, i forskjellige Dele, og derigjennem lidt efter lidt reformere den nuværende Hærslov. Det er imidlertid umuligt, — det veed jeg — saa det er et tomt Haab, som nu ikke kan gaa i Opfyldelse. Men ganske vist, hvis man havde kunnet gaa den Vej, og der ikke fra først af vilde have vist sig ubetinget Stemning derimod, vilde saadanne enkelte Reformers Gjenmøjselse, Forbedringer paa enkelte Punkter, neppe have mødt en saa ubetinget og, som det synes mig, urimelig Modstand, som nu Hærens Revision møder. Dette maa man jo imidlertid se bort fra, men jeg vil nu sige, at vi staa altsaa saaledes, at Sammentoblingen er bortfalden, saa at vi ikke længere kunne nære nogen Frygt for, at vi for at faae gjennemsført en god Lov for det ene Værns Vedkommende skal blive nødt til eller skal lade os bevæge til at sige Ja til en mindre god Lov for det andet Værns Vedkommende. Dette var min væsentligste Frygt overfor denne Sammentoblingsparagraf, og det glæder mig som sagt derfor særdeles meget ogsaa for denne Lovs Vedkommende, at denne Paragraf nu er bortfalden. Vi staa nu saaledes, at vi fra vor Side rolig og med Sikkerhed kunne udtale, at enten udkommer der en Lov af det forelagte Revisionsforslag, som er en virkelig Forbedring fra det Bestaaende, eller ogsaa kommer der Stetingen Lov ud. Om det kan lykkes os, der ønske Forbedringer paa mange og væsentlige Punkter af det nu Bestaaende, at føre noget Positivt igjennem, det kunne vi ikke vide; det ligger i Fremtidens Haand, og det kan jo ogsaa se fort nok ud for Diebliffet i den Henseende, men at vi alt Fald saaledes som Sagen nu er stillet, ubetinget ere

istand til at forhindre, at der fremkommer Noget, som vi antage for en Forværring af det Bestaaende, anser jeg som givet. Jeg vil da nu se hen til det Lovforslag, som blev vedtaget her ved 2den Behandling, og forklare, hvorfor jeg, skjøndt jeg betragter dette Lovforslag som gjennemgaaende langt daarligere end den bestaaende Lov, dog nu iaften vil stemme for dets Overgang til Landstinget. Jeg har nemlig den sidste Ero saavel til Regjeringen som til det andet Thing, at det Lovforslag, som nu iaften bliver vedtaget her, ikke vil blive til endelig Lov. Jeg er overbevist om, at Regjeringen hverken vil eller kan acceptere det, og jeg er ligesaa overbevist om, at heller ikke Landstinget vil eller kan dette. Der er i dette Lovforslag enkelte Ting, som maa siges i alt Fald at antyde Fremskridt fra det Bestaaende, saaledes hvad angaar Officersskolen. Der er ganske vist indført Ændringer i det af Ministeren foreslaaede, som ere uheldige, men den Retning, hvori man er gaaet, Hovedprinciperne i den Ordning, som man nu er gaaet ind paa; hvad Officersskolen angaar, maa siges at være Forbedringer fra det Bestaaende. Det Samme maa siges at være Tilfældet med Feltartilleriet, endstjøndt der ganske vist ogsaa der er gjort Indskrænkninger, som ikke ere heldige, og som ikke bør blive staaende i den endelige Lov. Endelig maa det ogsaa erkjendes, at ogsaa paa andre Punkter er der vel ikke i denne Lov indført Forbedringer fremfor det nu Bestaaende, saa er der dog i alt Fald nu af dette Thing vedtaget Bestemmelser i Forslaget, som ere Forbedringer fra, hvad Thinget tidligere har villet gaa ind paa, og blandt disse vil jeg da nævne to Punkter, som jeg ikke kan Andet end betragte det som meget heldigt, at dette Thing iaar er gaaet til at vedtage. Det ene Punkt er, at man ikke længere vil gaa bort fra de 6 Maaneders første Uddannelsesetid. Tidligere har der været Forslag om at indskrænke denne til 5 eller 4 Maaneders, men nu er der vedtaget en 6 Maaneders første Uddannelse, og man er altsaa bleven staaende ved den nuværende Lov. Hertil kommer, at om end denne 6 Maaneders Uddannelse i den Form, som den nu har, kun er bleven vedtaget af et Flertal af Thinget, saa har dog selve det Mindretal, som gjorde Opposition imod denne Form, gennem sin Ordsfører, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), udtalt, at det i og for sig ikke lagde stor Vægt paa, om Uddannelsesiden var 5 eller 6 Maaneders. Det andet Punkt, og som turde være ligesaa vigtigt, er, at Thinget er gaaet ind paa, at der ogsaa for Infanteriets Vedkommende skal gives, hvad man kalder en Vintertjeneste. Alt ogsaa dette nu er anerkjendt af det høie Thing, maa vi fra vor Side være taknemlige for og betragte som et Fremskridt ikke fremfor den nuværende Lov, men som et Fremskridt i Anskuelsen. Men ved Siden af dette